

בזו א מיי פיון מהל'
אישות הלכה יא סמג
עשין מח טוש"ע אה"ע
סימן 5 סעיף ז וסימן ק
סעיף ג:

בזבג מיי פ"ג מהל'
 נזקי ממון הלכה נז
 ועיין בהשגות ובמ"מ סמג
 עשין סז טו"ש ע"ח ס"מ סימן
 שלג סע"ד :

בזח ד מיי שס פי"ד
הלכה ה סמג עשין
סג טוש"ע ח"מ סימן תיח
סעיף ז:

במזל ה' מ"י שם הלכה ו
 טו"ש"ע שם סעיף ח:
 ג ו ד ח מ"י שם הלכה ו
 ועי' בהשגות ובמ"מ
 טו"ש"ע שם סעיף ט:
 נא ט מ"י שם הלכה ה
 טו"ש"ע שם סעי' ז:

מוסף רש"י

כתב לראשון. שטר
מכר על שדה אחת,
ולא חתמה לו. לא
הודיע בלואו מכר, וכמו
שטר אחר ללוקח שני
על שדה אחרת והחמה
לו, אבדה כתובתה.
אם אין שם בני חורין,
שהרי הראשון אומר הנהמי
ליך מקום לגבות סימני
(כתבות הנהמי).
היא שתאמר בנת
רוח עשיתי לבעלי.

מן הַמִּי מִכֹּהֵן (פסוק)
 שֶׁשֶׁקֶבֶל עָלָיו יִשָּׂא
 הַבֵּית לַשְּׁמֹרֶה. דְּעוּל
 וְכֵן וְעַל כֵּן אָמַרְהוּ לֵה
 אֲדָם. (פסוק 89)
 שְׁמֹר מִדְּבָרֵי
 אֲדָם, לִשְׁמֹר וְחֵדֵי בִּרְמִי
 שִׁמִּים. שְׁמֵרֹת לֹאֵס
 לִשְׁמֵרֹת אֲנֹחֲסִי לִפְסֹד
 אֵת שְׁמֵרֹת [יִשְׂרָאֵל]. (פסוק 91)
 שֶׁנֶּה. לִשְׁמֵרֹת הַשְּׁמֵרֹת
 שֶׁנֶּה שְׁמֵרֹת וְקָטָן לְפִסֹּד
 מִדְּבָרֵי אֲדָם (פסוק 92)
 אֲדָם כִּשְׁמֵרֹת אֵת הַדָּלָה
 וְלִיבֵה. הַשְּׁמֵרֹת, לֹאֵס
 לִשְׁמֵרֹת שְׁמֵרֹת מִשְׁמֵרֹת לִשְׁמֵרֹת
 אֲנִי אֵת הַדָּלָה שֶׁנֶּה
 עָלָיו אֵת הַשְּׁמֵרֹת
 (פסוק 93). מִשְׁמֵרֹת אֲדָם
 שֶׁנֶּה. מִשְׁמֵרֹת יִשְׂרָאֵל
 שֶׁנֶּה. (פסוק 94) לִשְׁמֵרֹת
 שֶׁנֶּה. (פסוק 95) לִשְׁמֵרֹת
 שֶׁנֶּה. (פסוק 96) לִשְׁמֵרֹת
 שֶׁנֶּה. (פסוק 97) לִשְׁמֵרֹת
 שֶׁנֶּה. (פסוק 98) לִשְׁמֵרֹת
 שֶׁנֶּה. (פסוק 99) לִשְׁמֵרֹת
 שֶׁנֶּה. (פסוק 100) לִשְׁמֵרֹת

וְרִי יִחוּקֵן אִמְרֵי אֶפְרַיִם
 מִסֵּר לְטַעֲמֶיהָ פֶּטֶר.
 וְרִי יִחוּקֵן לְטַעֲמֵיהָ דְאִמְרֵי
 אֶשֶׁל מִשּׁוֹס חֲזִיקָה וְחִי
 מִלִּי דְחֶרֶס הֵן (לְעִיר בְּב.).
 צִבְתָּא דְחֶרֶס גְּרִימָה
 לוֹ. אֲחִיזוּמֵי וְחֶרֶס
 גְּרִימָה הֲכַעֲבֵי, שְׂוֹס
 נִטְלָה וְחִיזְכָּה לְגִדְשָׁא,
 צִבְתָּא, אֲחִיזוּמֵי וְחֶרֶס
 מִלְּשׁוֹן שְׂקִירִי, שְׂוִילָשָׁא,
 יִי'א גְרִיטִין צִוְתָּא, יִיזוּדו
 שֶׁלֹּחַת וְעִטְלָה, וְשִׁוֵּן
 צִוְתָּא שְׂוִילָשָׁא, כְּדִמְאִימֵי
 (יִי' צִבְיָא). יִי'א צִוְתָּא
 לְחֶרֶס (גְּרִימָה). גְּרִוּא.
 עֲזִיבֵי נִיבִישֵׁי (לְעִיר בְּב.).

הוֹרָה סיים **מסאני אוֹבְבִי**. משמע שלא היו רגילין בזמנלים שחורין וכן משמע בסדר תעניות אלו (תענית כג. ושם) דקאמר אדעבי אתא ההוא גברא דסיים מסאני אוֹבְבִי ולא רמי חוטי כדי שלא יכירו זו שהוא יהודי ותימה דבפ"ק דביצה (דף טו.) תנן

אין משלחין מנעל לכן צו"ט מפני
שצריך צילת הגיר להשחירו משמע
שלא היו נועלים אלא שחור ואומר
ר"ת דהמנעל ודאי היה שחור אבל
הנלוות היו לבנות ומסאני אומני
דבכא ודמכא תענית המנעל המנעל
והנלוות הכל היה שחור [א] והיינו
לדמרינן צפרק בן סורר (סנהדרין
דף עד: וסס') צשעת השמד אפי'
לשנוי ערקתא דמסאני אסור
שהנלוות היו משונות משל נכרים
ואצילות דלילעזר היה כזה שהיה לבוש
שחורים ומתכסה שחורים והיה רוצה
שאפי' הנלוות יהיו שחורים שלא
יהא עליו כלל לבנות מפני
חיבתה של ירושלים:

כתב לראשון ולא חתמה לו כו'.

בסוף מי שהיה נשוי (כתובות
דף כה. וסא) מפרש רב אשי דאפילו
ר"מ לא קאמר אלא בשני לקוחות
דאם אימא דנחת רוח עבדה מקמא
בשעי לה למעבד אבל בלוקא אחד
אפילו ר"מ מודה וא"ת דכפ' הניזוקין
(גיטין נח. וסא) וזו לקח מן האיש
וחזר ולקח מן האשה מקחו בטל
אמר רב לא שנו אלא דא"ל לך
חזק וקני אבל בשטר קנה ואלקח
מן האיש וחזר ולקח מהאשה קאי
כדמוכח בסוגיא ואור"י שיש לחלק
בין כתבה בשטר עצמו שכל
לכתבה שטר בשטר עצמו עוד אומר
ר"י דאפילו בשטר של בעל איירי
התם אלא שכתבה שהיא עצמה מכרה
ללקוחות אבל חתמה לו דהכא היינו
שמחלה שעבוד כתובתה שיש לה
על שדה זו וכן משמע לשון חתמה
כלומר שנתרצית במקח ולא מחמה
בו וה"ר אלעזר משינ"ץ פי' דטעמא
דכר התם דשטר קונה משום דא"ל
אחריות טעות סופר והוא אפילו
קבל עליה אחריות אבל אם פירש

בָּלָא אַחֲרֵיהֶם לֹא קָנָה אִפִּי׃ בִּשְׁטֵר וּשְׁמֵר
דְּבִצָּה מִיֵּשׁעָ (דף יד.) דְּשׁמוּאֵל קָאָמֵר ז'
וּשְׁמַעְמֵה דְּפִשְׁטֵיטָ לִיָּה דְּאִפִּי׃ לֹא פִיר
יִפְסַק הֲלָבָה בִּר״שׁ דְּאָמֵר אֲבָלָה
לְגֹזֵז כְּבוֹז דְּמִי לַעֲנִין צַעֲל'
צַעֲנִים הַעֲוֹדִים לִיבְדָר אִי כְּצֹרֵעִים צַעֲל'
לְבַתָּה הִירוֹחַ בּוֹאֵן פִּטְוֹרִין. פִּר״י
וְלִיהִי חֲזוּרָה וְרוֹחַ מִסְּיֵעֵתָ
הֶאֱחָרָן שֶׁל הַנַּחַת עֵשִׂים ^ס[וְאוֹרִין] דְּבִצָּה
בִּרְאֵשׁ גָּגוּ וְהִפְלוּ בְּרוֹחַ מִזְיָה וְהִזְקִין
אֶלָּא הוֹלֵכֵת וְהֶאֱפֵל צַעֲלָמָה ע״י רֹחַ מ׳
(דף ט׳) אָמֵר גְּחָלֵת כְּמֵה דְּשִׁדְּקִין לִיָּה
עֲדָה נִטְרָדוּ שֶׁל חֲרָשׁ הַמְטַלְטֵלֵה הִיָּה
אֲבָל אָחֵר וְלִיבָה דִּהְשַׁתָּה הוּי לִיבָה וְלִי
כְּדִי לְלָבוֹת כְּמוֹ שֶׁאִפְרָשׁ בְּגִמ׳ וְיִחְסֹם
הִירוֹחַ צִפְיָה עֲלָמָה בְּרוֹחַ שְׁאִין מִזְיָה
לְצִסְקוֹ אִיזָה רֹחַ שִׁיָּהָ דְּמֵאֲחֵר שְׁבָל
מִזְיָה וְלִיבָה הִירוֹחַ בְּרוֹחַ שְׁאִין מִזְיָה
בְּרוֹחַ שְׁאִינָה מִזְיָה דְּרַקְשִׁין הָסֵם לִי
יִחְסֹן וְר״ל מִרְיֹוִין

מסאני אורמי. מנהג אצלנים: **דופרא.** בתמרים כבוסר צנצים:
דמי דופרא. אינו כלום ליימכר עכשיו: **והא הוו תמרי.** לאחר
זמן: **צשאים.** עם הקרקע דהכל בכלל שהקונה קרקע צפירוהיה
נותן עיניו קלת צשצח של אחר זמן: **דן רב.** מעשה עזב: **פסק**

HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed

אֲכֹכְמִי וְקָאִי בִשְׁוֹקָא
 יְבִי רִישׁ גְּלוּתָא וְאִלֵּי
 מֶלֶךְ לֵהוּ דְקָא מֵאֲבִילְנָא
 תְּחִשִּׁיבַת לְאִיתְאֲבֹלִי
 הוּהּ אֲתִיּוּהּ וְחִבְשׁוּהּ
 אֲנָא אֲמַרְוּ לִיָּה מִנָּא
 תָּנוּן בְּעוּ מִינָאִי מִילְתָּא
 וּ מִילְתָּא אֲמַרְוּ לִיָּה
 מֵאֵן דְּקֵץ כּוֹפְרָא מֵאִי
 לֵם דְּמִי כּוֹפְרָא וְהָא
 דְּמִי תִמְרִי אֲמַר לֵהוּ
 יִנְיָה אֲמַרְוּ לִיָּה אִימָא

שְׁהִלְכֵה כְרִ"שׁ הִלְכֵה פְסוּקָה לְדוֹרוֹת:
 לֹא חֲסַמָּה לוֹ. עֲדָה הַמִּיּוּחֶדֶת לְכַתּוּבָה:
 אֲנִידָה כְּסוּפָה. וְלֹא מֵאִתּוֹ לומר נַחַת
 רוּחַ עֲשִׂיתִי לְעַמְלִי דִלְכִי הִוֵּה לֵה
 לְמַעַבְדַּד לְחַשְׁוֹן אֲלֵא וְדִלִּי גְמָרָה
 וּמִקְנִיא: עֵנֶר כִּי דְרִי. שׁוֹמֵר
 הַגְרָנוֹת שׁוֹמְנָהּ הִוֵּה לְעֹשׂוֹת שׁוֹמֵר
 צִנִּי הִבְקָעָה צְגוֹרֵן אֶחָד זֶה גִּדְּשׁוּ
 זֶה גִּדְּשׁוּ וּמִמֶּנִּין שׁוֹמֵר וְצִהִיא
 אִפִּי רַבִּי מִרְדֵּי: מִרְגְּנִי הַמִּנְיָ
 אֵם הַעֲלִים חִיִּיב דִּלִּי לֹא אֲחֵרוֹן
 קִמָּא לֹא עֲבִיד מִיִּדִּי: גְּמִ' צִבְּלָא.
 צִבְּלָא טַנְלִי"שׁ: גּוּזָא. קוֹנִיס:

סֶלְתָּא

תורה אור השלב

וּבִי יִבְעַר אִישׁ שָׂדֵה אוֹ
בָּרִם וְשָׁלַח אֶת בְּעִירוֹ
יִבְעַר בְּשָׂדֵה אֲחֵר מִיֵּטֵב
שָׂדֵהוּ וּמִיֵּטֵב בָּרְמוֹ
יִשְׁלָם: שְׁמוֹת כב ד

הגהות הגר"א

[א] תום' ד"ה הוה כו'
היינו דאמרין כו'. ג"כ
אבל הר"ף והר"א ש
(צטנהדרין שס) כתבו של
שראל היו שחורות ושלהם
אדומות:

לעזי רע"י

צבת.
טנליי"ש [טינלי"א].

רבינו חננאל

[illegible]

ות משום דקסבר אחריות לאו טעות סופר הוא דפליגי בהי' צ"ק
נמי אמר התם נמצא שאינו שלו רב אמר יש לו מעות ויש לו שבה
יש לו שבה והיינו משום דאית ליה לאחריות טעות סופר הוא:
דמהכא פשיטא לן צפרק נערה בכתובות (דף נא. וס.)^ט דכל העומד
פלוגתא לענין שבויה צפרק שבועת הדיינין (שבועות דף מג. וס.)^י
בתוך שדה חבירו וכו'. אטריך למיתניא או למסתמא דלא
מודה בהא דמפרש בגמרא:

לבתה הרוח בולן פטורין. פר"י דברוח מלויה איירי כדמשמע בגמ' דסתם ליכוי דרוח מיירי ברוח מלויה מדפריך עלה דברייתא

וליהו כוונה ורוח מספיעתו ואי ברוח שאין מזהה הא לא הוה ליה לאסוקי אדעתיה וא"ת כיון דמתלבה ברוח מזהה יתחייב האחרון של הנחת עולם (ו) ואורו דבכל דוכתי אשכחן שמחייב לענין אש בשיכול להזיק ברוח מזהה כגון אבנו וסכינו ומשאו שניתן בראש גגו ונפלו ברוח מזהה והזיקו וכופף קמת חצירו בפני הדליקה דמטיא ליה ברוח מזהה ואין לחזק משום דבהנהו אין מחוסר אלף הולכת האש בעלמא ע"י רוח מזהה אבל כאן מחוסר ליצי וזין אש אש עליו ולא קרינא זין המצתיר את הצערה דהא דפ"ק (דף ט:) אמר גמלת כמה דשיבין ליה מעמא עמאל אלא ע"פ שממגרדתה נטלטלו מעמאל עמאל ואולא דהא אש דכרה להחללותה

אבא אחר וליבה דהשתא הוי ליבה וליבתה הרוח כבדתיא דגמ' וכן משמע לישנא דכולן ובזאן בליציוו כדי ללבות ולא ברוח בפני עצמו כדי ללבות כמו שאפרש בגמ' ובחנם דחק לפרש דליצתו הרוח היינו ליבה וליצתו הרוח אלא נראה לפרש דליצתו הרוח היינו שליפתה הרוח בפני עצמה ברוח שאין מזהה וליבה וליצתו הרוח בגמ' זין מזהה זין אין מזהה וכוון שקודם ליצי כבר בא הרוח שליפתו לבסוף איזה רוח שהיה דמאחר שבא כבר ק"י שאינו מזהה כמזהה בן אשן משמע מתוך תירוצו של רבא שמיך כגון שליפת ברוח מזהה וליצתו הרוח שאינה מזהה ככלל דמעיקרא מ"ד שמעיקרא בא הרוח לבסוף ליצתו ליבה וכן משמע בירושלמי דמתניתין איירי ברוח שאינה מזהה דגרסין התם ליצתו הרוח כולן פטורין תמן אחרמין ברוח של אנוסים אבל ברוח שהעולם מתנהג בו חייב ר' יוחנן ור"ל תרייכו אמרי אפי' ברוח שהעולם מתנהג בו שפעמים הוא בא ופעמים אין בא: